

Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság
5.Bf.261/2011/6. szám

A MAGYAR KÖZTÁRSASÁG NEVÉBEN!

A Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság a 2011. év november hó 16. napján megtartott nyilvános ülésen meghozta a következő

ÍTÉLETET:

A hivatali visszaélés büntette és más bűncselekmények miatt **vádolt** ellen indult büntetőügyben a Pest Megyei Bíróság 19.B.56/2010/12. számú ítéletét **megváltoztatja**.

A vádlott 2 rb. hivatali visszaélés büntettének értékelt cselekményét 2 rb. visszaélés személyes adattal büntettének (Btk. 177/A. § (1) bekezdés a) pontja, (2) és (3) bekezdés) minősíti.

Egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Az ítélet ellen további fellebbezésnek helye nincs.

INDOKOLÁS:

A Pest Megyei Bíróság a 2011. év május hó 03. napján kelt 19.B.56/2010/12. számú ítéletével a vádlottat 6 rb. hivatali visszaélés büntette miatt (Btk.225.§), melyből egy cselekményt folytatólagosan követett el, halmazati büntetésül 400 napi tétel pénzbüntetésre ítélte azzal, hogy egy napi tétel összegét 1.000 forintban állapította meg. Az így kiszabott összesen 400.000 forint pénzbüntetést meg nem fizetése esetén a napi tételenként megállapítottak szerint fogházban rendelte végrehajtani. Rendelkezett a bűnügyi költség viseléséről is.

Az elsőfokú bíróság ítélete ellen a vádlott és védője enyhítésért fellebbezett.

A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség a BF.619/2011/1. számú és 2011. augusztus 10. napján kelt átiratában indítványozta, hogy a Fővárosi Ítéltábla a Pest Megyei Bíróság 19.B.56/2010/2. számú ítéletét hagyja helyben.

A fellebbezési eljárás során a vádlott és védője kizárólag a büntetés enyhítésére irányuló fellebbezést terjesztett elő, sem a tényállás, sem a cselekmények jogi minősítését nem vitatták.

A védő hivatkozott arra, hogy a bíróság nem kellő nyomatékkal vette figyelembe a vádlott beismerő vallomását és egyetértett azzal, hogy a büntetlen előélete a vádlottnak nem tekinthető nyomatékos enyhítő körülménynek, mivel ez a tény alkalmaztatási feltételként jelentkezik a vádlottnál.

A védő álláspontja szerint az elsőfokú bíróság viszont nem kellően értékelte azt a tényt, hogy a vádlott két kiskorú gyermekének eltartásáról gondoskodik, és hogy a cselekmények elkövetését komolyan megbánta. Mindezekre figyelemmel a büntetés további enyhítését kérte.

A vádlott a felszólalásában csatlakozott a védőjéhez.

A fellebbezések alapján a másodfokú bíróság a Be. 348.§ (1) bekezdésében írt felülbírálati jogkörén belül megvizsgálta az elsőfokú bíróság ítéletét és az azt megelőző bírósági eljárást, és megállapította, hogy a Pest Megyei Bíróság eljárási szabályt nem sértett, az ügyet kellően felderítette, a bizonyítékokat összegyűjtötte és azokat egyenként és összességében is értékelte. Tényből tényre is helyesen következtetett.

Törvényesen járt el, amikor a titkos információgyűjtés eredményét a bizonyítási eljárásban felhasználhatónak látta és a rögzített telefonbeszélgetéseket a tárgyalás anyagává tette.

Akkor sem tévedett, amikor az újabb parancsnoki vélemény beszerzését célzó védői bizonyítási indítványt elutasította és döntésének okáról a 14. oldal 3. bekezdés utolsó mondatában számot is adott a Be. 258.§ (3) bekezdés f) pontjának megfelelően.

Nem tévedett, amikor tanú1 és tanú2 tanúk meghallgatása nélkül is - akik szabályszerű idézés ellenére nem jelentek meg - megállapíthatónak látta a tényállást.

A lehallgatási anyag, a lekérdezést tanúsító dokumentumok és a vádlotti előadás elegendő bizonyíték volt.

Az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás mentes a Be. 351.§ (2) bekezdésében felsorolt hibáktól, hiányosságoktól, az minden szempontból megalapozott, így a másodfokú eljárásban is irányadónak volt tekinthető.

A megállapított tényállást fellebbezési támadás nem is érte.

Az elsőfokú bíróság részletesen eleget tett az indokolási kötelezettségének is. Számot adott arról, hogy melyik bizonyítékot, miért fogadott el, illetve melyiket, miért nem látta elfogadhatónak.

Tényállási pontonként, iratszerűen mutatta be a rendelkezésre álló bizonyítékokat és azok értékelését.

A megállapított tényállás alapján nem tévedett az elsőfokú bíróság amikor a vádlott bűnösségét a vádirati tényállás szerinti 6 rb. bűncselekményben megállapította.

A cselekmény jogi minősítésével azonban a másodfokú bíróság nem értett egyet az ítéleti tényállás 5. és 6. pontjában írtak esetében.

A tényállás 5. pontja szerint ugyanis a vádlott tanú² kérése alapján a rendelkezésére álló bűnügyi nyilvántartásból jogosulatlanul ellenőrizte le azt aényt, hogy tanú³ rendelkezik-e bűnözői múlttal. Ezzel összefüggésben megtekintette a személy és lakcímnnyilvántartásból tanú³ személyi és lakcímadatait, a fényképét, az aláírását és a GPR-prioráló rendszerben a bűnügyi nyilvántartás adatait, majd ezeket az adatokat tanú² tudomására hozta.

A 6. tényállás szerint ugyanez az elkövetési magatartás állapítható meg azzal a különbséggel, hogy itt tanú⁴ különleges személyes adatait kérte le a bűnügyi nyilvántartásból.

E két tényállási pont esetében tévedett az elsőfokú bíróság, amikor a vádlott felelősségét a Btk. 225.§-ba ütköző hivatali visszaélés büntetében állapította meg.

Az elsőfokú bíróság az ítéleti tényállásában maga is megállapította a jogi indokolásában, hogy a közérdekű adatok nyilvánosságáról szóló 1992. évi LXIII. törvény 2. pontja értelmében a vádlott adatkezelőnek minősül ugyan, de a törvény 3.§ (1) bekezdése alapján személyes adatot csak akkor kezelhet, ha ahhoz az érintett hozzájárul, illetve az a törvény felhatalmazása alapján munkaköri kötelessége. Abban a kérdésben pedig, hogy a bűnügyi nyilvántartás adatai különleges személyes adatoknak minősülnek, erre számtalan jogesetben már kifejtés történt. Az elsőfokú bíróság ítélete is tartalmazza, hogy az 5. és 6. tényállási pont esetében a vádlott különleges személyes adatokra nézve követte el a bűncselekményt. Ebből adódik, hogy a hivatalos személyként elkövetett visszaélés különleges személyes adattal (Btk. 177/A.§ (1) bekezdésének a) pontja) valósult meg.

A Legfelsőbb Bíróság 3/2007. BJE határozata értelmében viszont ha az elkövető egy cselekményével valósítja meg a Btk. 225.§-a szerinti hivatali visszaélés büntettét valamint a hivatalos személy által elkövetett személyes adattal visszaélés büntettét (Btk. 177/A.§ (2) bekezdés) a cselekmény csakis a személyes adattal visszaélés büntetteként értékelhető, mivel az alaki halmazat ebben az esetben csupán látszólagos. A jogegységi határozatban a Legfelsőbb Bíróság rámutatott arra is, hogy a látszólagos alaki halmazatban álló cselekmények speciális halmazatban állnak egymással, és ebben az esetben a vádlott bűnösségét egységesen kell a speciális bűncselekményben, azaz a személyes adattal visszaélés büntetében megállapítani.

A Fővárosi Ítéltábla ezért hivatali visszaélés büntette helyett az 5. és 6. tényállási pontban írt cselekményt 2 rb. a Btk. 177/A.§ (1) bekezdés a) pontja, (2) és (3) bekezdése szerint minősülő különleges személyes adattal visszaélés büntettének minősítette. Ennek alapja az, hogy a vádlott a két személy adatait jogosulatlanul és

oly módon kezelte, hogy ezzel jelentős érdeksérelmet is okozott (BH.2005.338., BH.2009.9-384.).

Egyetértett azonban a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság jogi álláspontjával abban, hogy az 1. 2. 3. 4. tényállási pontban szereplő cselekmények esetében nem volt megállapítható a jelentős érdeksérelme.

Az 1. tényállás esetében ugyanis nem adatokról, hanem olyan folyamatos eljárási cselekményekről szerzett tudomást a vádlott, amely nem minősül adatnak, ez a folyamatos információszolgáltatás ugyanis a ROBOTZSARU NEO rendszerből történő lekérdezés alapján az idézés, a tanúkihallgatásról készült jegyzőkönyveket stb. tartalmazta, amely alapján a hivatali visszaélés bűncselekménye állapítható meg csupán.

A 2. tényállási pont esetében pedig saját magának kérte le a vádlott az adatokat és ezzel a magatartásával nem sértette más személyek érdekeit.

A 3. és 4. tényállási pontok esetében pedig olyan személy részére kérdezett le és szolgáltatott ki a gépjármű nyilvántartásból adatokat, aki ezeket - természetesen díjfizetés ellenében - maga is megtudhatta volna.

Mindezekre figyelemmel e tényállási pontok esetében helyesen állapította meg az elsőfokú bíróság, hogy a vádlott a Btk. 225.§-a szerinti hivatali visszaélés bűntettét valósította meg.

A büntetés kiszabása körében az elsőfokú bíróság az enyhítő és súlyosító körülményeket kifogástalanul sorolta fel és azokat a súlyuknak megfelelően értékelte.

A másodfokú bíróság a kiszabott pénzbüntetést inkább enyhének, mint eltúlzottan súlyosnak találta.

A másodfokú eljárás során nem merültek fel olyan adatok, amelyek indokoltá tették volna, hogy az elkövetéskori Btk. szabályainak megfelelően kiszabható pénzbüntetés további enyhítésre kerüljön. Az elsőfokú bíróság kellően figyelembe vette a két kiskorú gyermekének eltartását. Az időmúlás nem olyan fokú, még a fellebbezési eljárást figyelembe véve sem, ami az enyhítő szakasszal kiszabott pénzbüntetés további enyhítésére adna lehetőséget.

Ez a büntetés arányban áll az elkövetett bűncselekmények és a vádlott társadalomra veszélyességével és a feltárt bűnösségi körülményekkel, szükséges a büntetési célok eléréséhez.

Az elsőfokú bíróság járulékos kérdésekben hozott rendelkezéseit a másodfokú bíróság mindenben törvényesnek találta.

Mindezekre figyelemmel a Fővárosi Ítéltábla a Pest Megyei Bíróság 19.B.56/2010/12. számú ítéletét a Be. 372.§ (1) bekezdése alapján megváltoztatta

az egyes cselekmények jogi minősítése tekintetében, egyebekben pedig az ítélet helyes és törvényes rendelkezéseit a Be. 371.§ (1) bekezdése alapján helybenhagyta.

A jogorvoslati jogosultság kizárása a Be. 386.§ (1) bekezdésén alapul.

Budapest, 2011. év november hó 16. napján

Dr. Magócsi István sk.
a tanács elnöke

Miszlayné dr. Lányi Éva sk.
előadó bíró

. Halász Irén sk.
bíró

A Pest Megyei Bíróság 19.B.56/2010/12. számú ítélete a Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság 5.Bf.261/2011/6. számú ítéletében írt változtatással 2011. év november hó 16. napján jogerőre emelkedett és végrehajthatóvá vált.

Budapest, 2011. év november hó 16. napján

Dr. Magócsi István sk.
a tanács elnöke

A kiadmány hitelül:
Moncz Tímea
Tisztviselő